

junij 2018

Mediterran 2018

Jadransko morje

1. junij 2018, petek

Ancona - Vieste, Italija

Vsega nekaj ur v dveh ali treh delih sva preplula v tišini. Vetra je bilo od časa do časa celo 4 Bf, je bil pa povsem iz krme. Metuljkava. Tako pa Mala ni najhitrejša. No, saj skoraj nobena barka ne ljubi vetra čisto od zadaj, naša pa še toliko manj. Težko doseževa 6 vozlov v vetru, kjer bi, če bi bil bočni, sicer mirno jadrala s hitrostjo blizu 8 vozlov (hja, na Jadranu pač ni vala, ki bi nas ustavljal).

Toliko sva se oddaljila od obale, da je bil celo noč in cel dan ljubi mir. Šele tik pred polotokom Gargano, se je okoli naju pojavilo nekaj jadrnic. In nič ribičev, nič fiš farm, nič črpališč nafte in plina. In nič parangalov! Od kar sva zapustila Rimini, imava ves čas lepo sončno vreme (brez megle!) in ponoči naju osvetljuje (skoraj še) polna luna. Ko bi imela vsaj še tišino...

Vieste pozna, tukaj sva kar stalna gosta. Letos se veževa na gradski vez, vode in elektrike ne potrebujeva, tistih trideset-ali- toliko evrov za marino pa lahko bolj koristno potrošiva. Tak je bil načrt. Ampak. Vieste je blizu Visa. Pravzaprav je to najbližja točka med Dalmacijo in Italijo. In Italijani so očitno prevzeli nekatere navade neprijaznih sosedov. Ravno se priveževa, že je tukaj marinero s piščalko v ustih in hiti razlagati, da se morava premakniti v marino. Ja, stric, saj bi šla, pa imava dingija na davitsih in se ga nama ne ljubi dajat dol za eno noč. Ti pa nimaš alongside veza, je tako? Res je, zajeclja. Ali prespiva tu ali pa na sidru, i sad biraj. No, toliko le še niso pregnani, kot sosedi Balkanci in fant v zrelih letih se malo zmede. Ko pa dodava, da izplujeva pred njihovim odpiranjem marine (kar pomeni, da jutri tako ali tako ne moreva plačati) je že čisto poklapan. Pa ga Vesna reši iz zagate, ko mu ponudi keš-no-konto rešitev. Malo se mora še posvetovati po telefonu in potem si sežemo v roke. Ampak. Čez deset minut je pri nama varnostnik. Nič drugega ga ne zanima, le to, koliko je marinero pokasiral, kolikšen je torej njegov delež plena (izve sicer le, kolikšen je celotni plen, njegov delež si bo moral pa kar sam izračunati). Brzo uče Italijani od Hrvata, brzo...

mesto Vieste

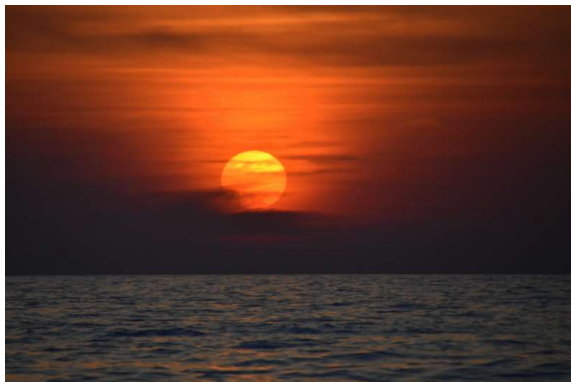
2. junij 2018, sobota

Vieste, Italija - Othoni, Grčija

Ko se zbudi sonce, se tudi midva in v popolni bonaci izplujeva. Nekaj ur je še tako malo krmnega vetra, da poje motor, ob devetih se pa le naredi za silo vetrič, ki počasi obrača in jača. Popoldan se končno počutim kot v pasatih. 4 Bf polkrme, praktično brez vala. Uživancija. Zvečer je zabave konec in po napovedi sodeč, bo na sporedu spet šele jutri. Naj se ustaviva in čakava veter? Hmmm, namenila sva se prečkati Otrantska vrata preko vikenda, ko sva najlažje brez interneta. Naj vsaj ta plan drži.

Da se počutiva, kot sredi velikega morja pripomore tudi to, da ne vidiva kopna, ter da ni pleasure crafta in ni ribičev. Prvič letos si tako prižgem pipico in zalaufam kinodvorano. Očitno tone utrujenost zaradi neskončne dirke s časom in pretepa z majstori zadnjih nekaj mesecev počasi v pozabo in spet sem v svojem elementu. Še roštilj zakurim ob priliki in bom popolnoma asimiliran. Ko bi se vsaj še Vesni revma potuhnila.

Gledam opcije za povratek čez dva tedna. Petdesetaka bi me koštala pot domov (avion 19 evrov in cestni prevoz iz letališča 31 evrov). Plus dva taksija, naslednjih 20 ali 30 evrčkov. Narobe svet? Niti ne. Kot smo se učili v šoli, se temu reče last mile efekt.

kičasto prebujanje sonca

3. junij 2018, nedelja

Vieste, Italija - Othoni, Grčija

Po planu. Ponoči bonaca, podnevi krmni veter. Sovražim krmni veter! To je bil tudi en izmed razlogov, da sva okoli sveta kolovratila več ali manj gori-doli in le malo proti zahodu. Ampak, tukaj nimam kaj za izbirati (razen, če odplujem v Črno goro - kar si pa ne želiva, saj tam nisva nič takega pozabila, kar bi bilo potrebno iti iskati).

Plujeva torej zdolgočaseno z vetrom in za zabavo si ogledujem okolico na AIS. Pet milj pred nami je 46 čevljska barka pod poljsko zastavo (Poljaki so v mojih očeh izvrstni jadranci). Imenuje se Modri štamprl (originalno: Blue Shot). Po eni uri je štiri milje pred nami, po dveh tri. In ko sem si rekel, čez eno uro jih prehitim, so naju očitno opazili in začeli z nama regatirati. Cik sem, cak tja in šponanje jader vsak trenutek. Midva nadaljujeva v običajnem slogu: metuljček, avtopilot in pивce za živce. Tekma se konča kot remi: pod Othonijem, v z refuli onesnaženem morju, deset metrov vzporedno en od drugega, v pavzi med dvema vetrovnima pišema in dva kabla do cilja oboji hkrati izkoristimo priliko in spustimo jadra ter prižgemo motor. Oni na sidro, midva v luku. 46 in 36 je skoraj enako, 6 se krajša, med 3 in 4 je pa itak samo en čevlj razlike. Izzid je torej povsem pričakovan.

Pa na večerjo. V prvi oštariji nimajo rib. V drugi, ribji po imenu, imajo samo lignje in grško solato s hobotnico. Hic! Ampak, lakota je huda reč. Še kruh za naslednji dan kupiva. In domača (kurja, bi djal glede na izgled) jajca dobiva. Oštirkina snaha je Grkinja, rojena v ZDA in njej je nekaj fascinantnega, da ima naprodaj jajca, ki so jih izlegle kure. Očitno so pri njih jajca narejena v tovarni.

S kilo krasija v riti se nazaj grede spotoma oglasiva pri port kapitanu. Da bi se rada klirinala, poveva. Pa se zakomplicira. Nedelja popoldan je. Kaj se ne bi vidva raje poštempljala na Krfu, ko prideta do tja? Itak nič ne stane. Enkrat do oktobra, ko nama poteče lanski permit, imava čas za to. Oni pač ne vedo, kje imajo štempelj. Ga sploh imajo? Trije mladi port policaji so v pisarni, vsi v kratkih hlačah in japankah, pa se nihče res ne more spomniti, kje za vraga je ta blesava štempiljka.

In tako sva spet v Grčiji...

sidrišče pri otoku Othoni

na eni strani zidani pomol s privezi, na drugi strani ponton

v kapitaniji so bili vsi civilno oblečeni, saj danes ni uradni dan (le kaj so potem tam delali?)

Mediterran 2018

Jonsko morje

4. junij 2018, ponedeljek

Othoni, Grčija

Barke odhajajo in prihajajo. Midva ostajava. Malo delava skupaj, potem grem jaz na sprehod. V najhujši vročini sem si zadal šestnajst in pol km v breg in z brega. Višina Šmarne gore, plus. Gugl meni, da za to potrebujem okoli dve uri. V eno smer. Mu že pokažem, da nima pojma. Namesto, da bi mu dokazal, da je cifra prenizka (kar ne bi bilo pretirano težko), se odločim da mu dokažem obratno. Res sem blesav! In če sem pošten, sem (vsaj) na koncu poti pričakoval oštarijo. Ampak. Žive duše ni bilo v Hori. Pa, saj to sta mi povedala soseda Nemca, ki sem ju srečal že na začetku poti.

Našel sem torej cerkev, hic! Cerkev, za katero se nisem mogel odločiti ali spada v Grčijo ali Mehiko. Po barvah in arhitekturi (in še posebej po vročini, ki jo obdaja), sodi v Mehiko, nekam sredi puščave Sonora. Ampak, okoli ne rastejo kaktusi, temveč oleandri, hmmm... Prav obiskana tudi ni, saj sem se skoraj zapletel v pajčevino preko ceste, ki vodi do cerkvice. In ker cerkvice ni najvišja na otoku, grem dalje. Po bližnjici, skozi bush (ki ga Nemec imenuje makija - le zakaj?).

Ko se (skoraj) z vrha otoka s tremi svetišči (cerkvico in dvema mobitelovima stolpoma) počasi vračam v dolino, pripelje mimo (edini) avto in mi takoj ponudi prevoz. Joj, hodit sem šel, ne bi se peljal. Tudi prav, odgovori možakar za volanom in si najverjetneje misli "še en blesav turist". In misli pravilno.

Ko se na koncu kalvarije vsedem v oštarijo ob morju in mi kelnerca iz Bostona prinese pive, takoj naročim še eno. Jur-fest, mi zabrusi, pa ji povem, da sem ravnokar pricapljal iz Hore. Baj-fut?!? Jap. Jur-not-fest-jur-med (kot, da tega ne bi sam vedel), zaključí pogovor in hitro prinese rešilno tekočino. In kmalu še eno...

Po kočerji imava na obisku soseda Nemca in še malo nadoknadimo primanklaj tekočine (briga me, kaj bo rekel moj dohtar - če bo kaj žnaril zaradi preveč popitega piva, mu rečem, da se mi zdi, da sem imel napad ledvičnih kamnov in sem se samo zdravil). Kakorkoli, sosed Walter ima jutri rojstni dan. 70 let bo napolnil. In se za mesec dni vrača domov. Namerava prekolesariti (s 30 let starim biciklom) od Danske do Avstrije. Bravo!

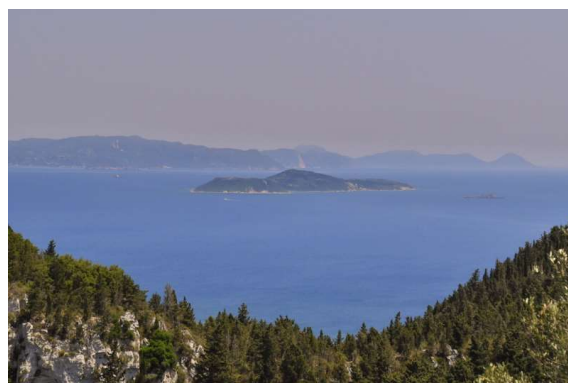
Tone se ne more odločiti ali je grškega ali mehiškega tipa cerkev

pot ni bila ravno obljudena, saj je pajk napeljal čez cesto pajčevino

avto z naravno senco ...no, še nekaj let in avta ne bo več videti

pogled z vrha na najbližji otoček kjer je še manj prebivalcev kot na Othoni

5. junij 2018, torek

Othoni, Grčija

Nič novega na tej strani oceana. Najprej službene dolžnosti, potem deset kilometrski sprehod do svetilnika in nazaj (po vlažni vročini, a-jooooj!) in zvečer postanek na večerji pri Walterju in Oli. Rojstni dan ni kar tako, in ker se je veter danes obnašal drugače, kot je bil napovedan, sta Nemca ostala na Othoniju. In midva sva dobila priliko za rojstnodnevno zabavo. Ej, težko nama!

In tako jemo in pijemo. In se učimo grško. Besedo "jamas" vsi poznamo, jasno. Ampak, po nocojšnjem večeru poznam tudi druge zdravice. "Jasu!", recimo. Jamas pomeni na zdravje vsem nam, jasu pa na zdravje tebi. In nazdravljali smo sedemdestletniku.

Je pa med nazdravljanjem v luko priplul coast guard. In potem še en. Pa še en in na koncu - še en. Na pomolu se je znašel tudi coast guardovski avto. Ma, če ni bilo v akciji udeležениh vsaj 20 mož postave, nič nočem. Raje več. In akcija je bila: iz otoka odpeljati kakšnih dest civilistov. Izbeglic, se mi zdi. In ko so bili vsi varno vkrcani na (največjo) ladjico, je ta v spremstvu cele flote ponosno in pogumno zapustila luko. Hja, res so strahospoštovanja deležni Evropski Uniji nevarni premočeni in prezebeni reveži s splava... Ampak... take šefe smo volili in take šefe sedaj imamo. Hic!

do svetilnika se je vila dolga peščena pot

osamljeni ribič

6. junij 2018, sredo

Othoni - Mathraki, Grčija

Tri dni sva preživela na prijetnem otočku, čas je da se premakneva. Samo kam? Jaz še vedno ne vem kdaj, če sploh, moram prileteti domov. Najbolje, da počakava nekje v bližini in vidiva, kako se bodo zadeve razpletale. Najbližje Othoniju je otoček Mathraki, nekako velikosti Pitcairna in pozimi tudi s podobnim številom prebivalcev. Upam, da bo to nekaj za naju.

In tudi je! Ko pristaneva, je v lučici ena barka in zvečer smo tri jadrnice, nobena čarterska. Ob mandraču je oštarija. Oštir takoj postreže pijačo, s hrano je pa bolj na švorc. Sezona se začne čez dober teden in takrat bo imel vse, sedaj nima nič. Nije još sezona, hitro povzameva razlago z Vesno. Midva to dobro poznavata, sva že bila na hrvaškem morju. Na celém otoku sta še dve birtiji, samo tudi tam je situacija podobna.

Da se nekako oddolži, ker ne more kasirat, nama podari ob odhodu flaško uzota. Lepa gesta. In ker se gostov ravno ne tare, prisede in razloži vse o otoku. Tudi to, da cel premore vsega skupaj 70 postelj za goste in poleti na njemu biva skupaj 150 ljudi. Jasno, da sprobava tudi precej veliko in lepo mivkasto plažo s turkizno vodo. Itak sva edina kopalca, od ljudi sva pa v celém dnevu videla le še oštirjevega strica in sosede jadrance. Mathraki toplo priporočam vsem, ki se želijo poleti izogniti jadranski gužvi.

v oštariji je bila le tekoča hrana

otok je majhen a prikupen (vsaj sedaj v predsezoni)

Tone se je prvi opogumil zaplavati...kristalno čisto morje je tudi mene zvabilo zaplavati v njem

7. junij 2018, četrtek

Mathraki - Erakoussa - Imerolia, Krf, Grčija

Sprehod preko otoka. Dve lepi krožni poti sta na otočku, severne je za uro hoje in južne za dve. In celo oštarija je vmes! In še en kup označenih pohodniških poti je bilo videti, ki pa so na žalost zaraščene do neprehodnosti. Nasploh je vegetacija na vseh teh otokih za sredozemske razmere izredno bogata in pravo nasprotje Albaniji okoli Sarande, ki precej spominja na Velebit okoli Senja.

Kakorkoli, v vmesni oštariji se ustavim, spijem frappe in začnem s telefoniado. Ki jo neumorno nadaljujem še cel dan do mraka. Zvečer preštejem klice, 63 uspešnih in še dva ducata zgrešenih. Hic! In ljudje bodo rekli, po Grčiji jadra fakini, sigurno neizmerno uživa.

Več ali manj je danes bonaca, prav daleč se ne bi prestavila, otok Erikoussa je najin cilj. Popolnoma nova luka, otvoritev bo v nedeljo. Danes je precej prazna. Ponosno jo imenujejo "marina". Priveževa se med dva velika vlačilca, ki zasedata najboljši del (marine). Popolnoma sva zaščiteni. Super moderni terminali za električno in vodo so nasuti po pomolu tako na gosto, da tudi, če bi se barke vezale s krmo, ne bi bili vsi v uporabi. Najbrž so bili zgrajeni z evropskimi sredstvi. No, delajo, seveda ne. Avrio.

Tudi tuši in večjeji bodo delali avrio. Vključno s tistim, prirejenim za invalidske vozičke. Evropska direktiva, verjetno, ki predpisuje, da mora biti toliko-in-toliko stranišč prirejenih za invalide. Le zakaj evropska direktiva ne velja tudi za jadrnice, da bi invalidi lahko prišli z njih v invalidskih vozičkih? In zakaj ne obstajajo invalidski vozički z žirokompasi, da bi ves čas ostali vodoravno na zibajočem in poskokajočem plovilu? Tudi nekaj privezov bi moralo biti dvojne širine, da bi invalidi (in čarteristi) lahko tam pristali. Prav zanimivo bi tudi bilo izvedeti, kako se invalidi furajo po palubi v invalidskem vozičku med tem, ko iz vode vlečejo lazy line v močnem bočnem vetru. Kakorkoli, najin super privez (v marini) morava popoldan zapustiti, ker pride na to mesto (v marino) dredger, ki trenutno še utrjuje zunanji del valobrana (marine). Hja...

Pa se odločiva, da se trajno prestaviva na sidrišče nasproti. Na Krf. Spotoma dekonzerviram izdelovalca vode in do polovice napolniva tanke. Produkcija je manjša, kot bi morala biti, očitno bom moral skozi RO membrano poslati nekaj milnice. Enkrat sem v sedmih letih to že naredil in produkcija se je takoj povišala za deset ali dvajset litrov na uro.

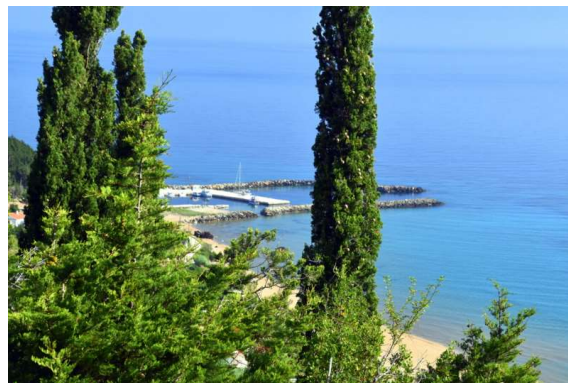
Sidrišče je sicer odprto na prevladujoči veter, vendar nočoj pričakujem brezvetrje, jutri popoldan in ponoči pa precej močan južni veter. To bi moralo biti v redu. Marina na Krfu je fully booked, danes je tja prispela regata Brindisi - Krf in do nedelje ni v marini s 1200 privezi na voljo niti en sam. Kaj res?

In končno bova imela roštiljado! Vendar. Račun brez krčmarja. Razpakiram popolnoma nov roštilj, tretji iste vrste v zadnjih desetih letih. Lonec za oglje sem na prejšnjih dveh preplozal z dokaj aktivno uporabo, palica za pritrditev na ograjico je ostala v redu. Ko sva kupila drugi roštilj, sva staro palico shranila. Za vsak slučaj, sredi Pacifika je ni kje kupiti, če se slučajno polomi. Pa je nisva potrebovala in tokrat sta v reciklažo poleg skled romali tudi (še popolnoma dobri) palici. Itak z novim roštiljem dobiva tudi novo palico, kot še vedno do sedaj.

Vendar, glej ga zlomka. Letos kupljeni roštilj je brez palice (čeprav je na sliki na škatli slikan s palico). Le nekje spodaj drobni tisk lepo razloži: "rail not included". To je dodatna oprema, hmmm... Jasno, da tega nisva prebrala, ko sva zadevo kupila. Zlatarska cena se nama je zdela že tako previsoka za vse skupaj, kaj šele samo za del opreme. No, sedaj imava brand new BBQ, ki ga ne moreva nikamor pritrditi. Jasno, da premečeva vse možne škatle in splezava v najbolj oddaljene luknje v lockerjih (za vsak slučaj, če vsaj ene palice slučajno le nisva vrgla v smeti), pa nič. Začneva z reševalno akcijo. Jaz kličem prijatelje, Vesna trgovine. Na koncu zmaga ona, dodatno opremo lahko kupiva v sosednjem kiosku (beri: čendleriji na Krfu). Ampak. Avrio. Danes zato odlično uležano meso roma v ponev namesto na mrežo. Ah, ja...

sprehod po otoku Mathraki - ogromno zelenja in tudi košev za smeti

pogled na lukso kjer sva na koncu ostala čisto sama na privezu

Erakoussa - nova t.i. marina ...otvoritev menda v nedeljo

vidi se, da je veliko novogradenj; na peščenih dolgih plažah so že ležalniki pripravljeni za goste

celo mlin na veter je videti renoviran

Mediterran 2018

Jadransko morje

8. junij 2018, petek

Imerolia, Krk, Grčija

Popoldan je začelo vleči z juga. Zaliv je sicer odličen v takem vetru, je pa refulast. In dno ni najboljše, blato in trava. Najprej spuli eno devetinšestdesetico. Lastnika ni na njej in kadar mame ni doma, mačka z mišjo se igra. To vemo vsi. Posadka je nekje na obali. Sosed zažene alarm s trobljo, pa nič ne zaleže. Očitno ga ne slišijo ali pa ga ne jemljejo resno. In možakar se kar sam poda v reševalno akcijo z dingijem na električni motor (v zelo močnem vetru - za naše območje je v veljavi gale warning!). Na pomoč mu priskoči drugi sosed v dingiju na ročni pogon. A-joj! Saj, sedaj z vetrom že gre, kako bo šlo pa nazaj, če ne uspejo zagnati motorja na jadrnici? Mislil, da bo res potrebno narediti reševalno akcijo, tokrat za ljudi, ne za stvari. To običajno počne coast guard. Ampak, na srečo reševanje tokrat ni bilo potrebno. Ko sta bila vrla reševalca od obale oddaljena že toliko, da sta bila tudi skozi daljnogled le še pikici na obzorju in sta po četrto ure še vedno

skakala po barki (verjetno sta iskala ključke, da bi prižgala motor), ki se je hitro oddaljevala v 8 Bf vetra, se nesrečna posadka le prikaže in oddingira domov. Njihov čolniček ima enih 20 ali 30 kavalov pod kapo. In potem je bilo v trenutku vse pošlhtano.

Z Vesno sva se pomirjena spravila h kosilu. Riba, spečena v vinski omaki in z maslenim krompirjem za prilogo bi bila odlična, če ne bi imela kosti (kje si Polinezija in tvoji fileji wahooja?!). A kaj hočeva, sprijazniti se bova morala, da v Sredozemlju pač ne živijo prave ribe.

In ko sem mislil, da je vse že mimo, zatuli alarm na Mali. Aha, en reful je bil posebno močan (vetrnica se je zaradi varnosti avtomatično ustavila, torej je moralo biti nad 35 vozlov) in sidro nama ne drži več. Ni druge, presidrati se bo potrebno. In greva. Poskusiva prvič, poskusiva drugič in pri 3000 obratih sidro obakrat popusti. Tretji poskus je malo drugačen. In uspešen. Tu nama sidro ne bo popustilo. Priveževa se na pomol. Upam, da naju nocoj ne naženejo, če naju pa jutri zjutraj, pa tudi v redu - jutri itak namerava dalje. Zelo pomemben sestanek imava. S čendleristom. On naj bi imel za naju roštilj palico.

zaliv Imerolia

Mediterran 2018

Jonsko morje

9. junij 2018, sobota

Imerolia - Petriti, Krf, Grčija

Ponoči je vleklo, a je bil privez lepo miren. V južnih vetrovih je očitno dober. Zjutraj pa nevihta. In še ena. Nikamor se nama ne mudi, počakala bova, da bo fronta mimo. In res. V skladu z napovedjo se sredi dopoldneva že kaže sonce. Ob enajstih zatorej odrineva in se spotoma po telefonu zmeniva s čendleristom, da se v marini priveževa za deset minut in z njegovo pomočjo (ter najinem denarjem) kompletirava roštilj.

Ampak. V marini nama nočejo dati bočni privez za pol ure, z mooringi se pa jaz ne bom pretepal za tak postanek. Marineri je neomajan. In očitno bi nama potem to mučenje hotel še računati. Ni šans! Pokličeva čendlerista in mu ponudiva dve opciji: ali se pripelje z robo na črpalko ali pa naj robo kar zadrži, bova jedla pa meso iz ponve. Jasno, da je v petih minutah pri nama. Le koliko ima marže? Verjetno kar precej, da je (Grk) tako agil.

Spotoma sva mislila narediti še clear-in v Grčijo, pa so nama zabrusili, da je to samo za goste marine (ki je itak fully booked takrat, ko jo rabiš). Tudi prav. Gouvía, adijo! Z marino in njenim neprijaznim osebjem sva torej opravila. Pred Luko Krf špegava, kje bi se dalo privezati in potem klirinati. In mimo pripelje slovenska barka. Aha, jih pobarava za informacijo, si rečem. Če kdo, nama bodo oni sigurno z veseljem kaj povedali. Ampak. Ko zapeljeva proti njim in mahava, naj ustavijo, le še dodajo gas. Rojaki! Rojaki? Šest descevpolnih samih sebe, nama potem, ko sva jih le ujela, ni znalo povedati nič. Ah, ja... Za njimi je bil katamaran z angleško zastavo in švedsko posadko. Kruzerja. V trenutku sta nama raportirala točno tiste informacije, ki sva jih potrebovala: VHF 13 za dovoljenje za vplutje v luko, privez za rdečim vlačilcem in kapitanija je ob privezu. Hvala za informacije, ki jih niti na Noonsite ni, neznani švedski par. In tako sva po enem tednu bivanja v Grčiji, to kronala z uradnim vstopom v državo. Le kako bi se mi godilo, če bi kaj podobnega storil pri naših južnih sosedih?

Obe današnji nalogi sva torej rešila z odliko, čas je za leisure and pleasure. Dvigneva jadra in v lepem polkrmnem vetriču šibava roštiljadi naproti. Po vseh teh brezvetrjih ali čistih krmnih vetrovih, ki sva jih imela na Jadranu, sem že kar malo

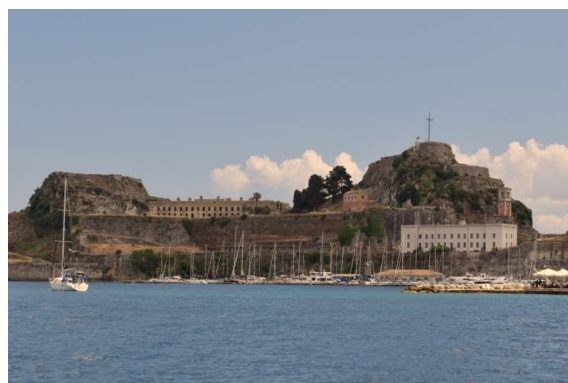
pozabil, kako zna Mala pospešiti. Pri 14 vozlih resničnega vetra sem že resno razmišljal, da bi pokrajšal jadra, 8 vozlov je za udobno jadranje s 36 čoveljsko barko enostavno preveč. No, ker je bilo morje mirno in cilj le nekaj milj pred nama, sem vseeno raje malo popazil in jadra zvil šele tik pred ciljem.

Petriti ima pomol na zunanji strani še prost, pa se raje odločiva za sidranje in roštiljado. Po dveh nadmerskih kosih uležanega mesa, osmojenega z vročino iz oglja, še skok v bližnjo tavernico na pijačko in ribice. Sediva na obali in gledava Malo, kako poplesava v lahnem vetriču na mirnem morju. Ogledava si tudi kralja, ki vsede za sosednjo mizo. Elvis v rdeči, do popka odpeti srjaci in s sončnimi očali na nosu tudi, ko že pade mrak. Vsi si ga ogledujejo, celo malo nad dvajset let star kelner. Le od kod ga on pozna?

In dan je mimo.

stari del mesta Krk

naju je že mikalo, da bi se zanimala za privez v tem delu mesta Krk, dvomim, da bi bila kaj višja cena kot v Gouviji

ribiška vasica Petriti danes verjetno živi bolj od turizma kot od rib

kar nekaj oštarij je naredilo pomole za dinghije in s tem vabi jadralce v svoje oštarije

še nasedlo ladjo so morali popisati z grafiti

kar nekaj ribiških ladij se je zvečer odpravilo v lov, ptiči pa za njimi

končno je danes naš BBQ začel obratovati

ko je vstopil v restavracijo fant z rdečo srajco, zavihanim ovratnikom, kar nekaj težkega nakita okoli vratu, sončnih očal ni snel niti ob devetih zvečer dol, da ne govorimo o frizuri, vsi smo se obrnili proti njemu in vedeli kdo je

10. junij 2018, nedelja

Petriti, Krf - Lakka, Paxos, Grčija

Mirna noč, mirno jutro. Miren frišen kruhek iz lokalnega bekeraja. In potem na pot. Kar nekaj se nas hkrati odpravi novim zmagam naproti. Vetra ni. Kar niti ni posebna težava za zmago, izkoristiva pa dano situacijo za sesanje. Ko je bonaca in se premikava, je elektrike v izobilju. Vesna tako očedi kabine z najnovejšo pridobitvijo, novim sesalcem za prah. Jaz se medtem spogledujem z okolico. Z bližnjim sunsailorcem smo na južnem rtu Krfa vzporedno, na Paxiju pa sva četrto ure pred njima. Pa saj to ni kakšen poseben uspeh. Sunsailorci so na vsega skupaj 43 čoveljski barki. Bolj sem ponosen na to, da me ves čas lovi 56 čoveljska jadrnica, ki je bila in ostala na dveh milijah razdalje. No ja, saj smo se že naučili: šestki se krajšata, dva čevlja pa sploh ni bistveno v dolžini.

Lakka na Paxosu je idiličen zaliv s turkizno modro barvo vode in množico gostilnic na obali. Sidrava se in oddingirava na sprehod, vendar najprej na obali spijsa frape in pивce. Iščeva giros s pito. Ampak, že dve leti ga tukaj ni. Ostale so le up-market gostilne za čarteraše.

Ko se iz obupa vračava domov, nama pred nosom zaplapola slovenska zastava. Pomagam pri privezu in gremo nato skupaj na pijačo. In še eno. In nekaj pojesti in nekaj popiti. Noč je že, ko se vrneva domov. Manja, Franci in Vili so zelo prijetna družba in kar ne manjka tem za razgovor. Ampak. Po zadnji grapi na krovu Severine iz Izole, je čas, da oddingirava na Malo. Nadaljevanje sledi jutri.

zaliv Lakka

neverjetna gužva na sidrišču v prvi polovici junija

pomol kjer se lahko vežeš ima tudi elektriko in vodo

osrednji del vasice kjer mrgoli gostilnic

pa še ena skupinska fotka dveh SLO jadric :)

11. junij 2018, ponedeljek

Lakka, Paxos, Grčija

Nadaljevanje, ki je bilo zmenjeno za ob devetih dopoldan, sva midva zamudila. Izgovarjava se sicer, da ura je bila dorečena, časovni pas pa ne, a se mi zdi, da mi niso nasedli. Sem res zgledal tako neprespan? Kakorkoli, na sporedu je kafetkanje in po nekaj uricah še kopanje v bazenu, ki se je naredil okoli Male.

Še menjava impelerja na Severini in družba se odpravi novim dogodivščinam naproti. Midva ostaneva sidrana kar v tem bazenu. Nič nama ne fali. Še posebej ne družba bark. Če se jih v tole luknjo ni stlačilo med 70 in 80, nič nočem. Očitno je sezona že v polnem teku. Čas je, da se prestaviva v bolj mirne kraje.

Vendar ne nocoj. O naslednji destinaciji bova razmišljala jutri.

nežna barva morja je kar vabila, da skočiva v morje in zaplavava

že opoldne se jih je noro nabralo, zvečer je bila že taka gužva, kot bi bili vsi na bojah

opoldne se je pomol za trenutek malce spraznil, da si sploh hiše videl od daleč

neka vrsta češpelj bo vsak čas dozorela

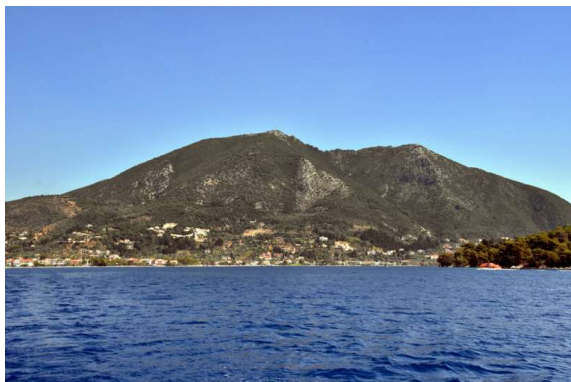
12. junij 2018, torek

Lakka, Paxos - Vlikhos, Levkas, Grčija

Kam torej danes? Razmišljava in razmišljava, pa se ničesar pametnega ne domisliva. Povsod sva že bila. Pravzaprav je bil letos edina res nova destinacija otok Mathraki. Morda nama je bil pa zato tako všeč? Dovolj spominov, potreben je pogled naprej! Kam torej? Šloganje iz kave ne pomaga, skok v bazen tudi ne. Še vedno ne veva, kam in kako in sva tik pred tem, da ostaneva še eno noč. Ma, ne!

Dvigneva sidro in se odpeljeva nekam proti jugu. Najprej na motor, delava vodo in laufava pralni stroj. V vsak zaliv zapeljeva in tuhtava, če bi ustavila. Ne, preveč gužvasto je povsod, greva dalje. Na koncu Antipaxija dvigneva jadra in lepo jadrava. Preveza in zaliv za njo? Ne, morje tam ni najlepše. Pa pojdiva do kanala med Levkasom in celino. Na minuto sva točna pri dviganju mostu in gentlemansko se odpeljeva skozi brez čakanja ali divjanja. V mesto Levkas naju ne vleče, greva dalje. A kam? Meganisi, morda? Hecen veter imava, severovzhodnik, naravnost v najlepše zalive na Meganisiju bo vlekel. In če nama ne bo všeč rolanje? Destinacije po planu B so vse "night arrival". Ah... Končno se odločiva. V Vlikhos greva, vrževa sidro in počakava na jutri.

In tako sva (pomembno) odločitev prestavila še za en dan...

ogromen zaliv Vlikhos

zaliv je bil dokaj prazen napram ostalim zalivom

lepo zaraščeni otok

13. junij 2018, sreda

Vlikhos, Levkas - Messalonghi, Grčija

Ja, zaliv je za prespati res idealen. Za kaj drugega pa ne. Razen, če bi popravljala barko. Kar nekaj novih boatyardov je. Tam, kjer je bilo še pred nekaj leti samo grmovje, je sedaj očiščena ravan z barkami na klocnih. In tudi v vodi je kar nekaj novih pomolov (ali morda pontonov?). Očitno je vsako leto več bark, nove se gradijo, stare ne gredo v razrez. Pa še ena zanimivost mi je padla v oči. Velika večina je kruzerjev (tako na prvo žogo bi rekel, da 80-90 odstotkov) in le malo je čarteristov. Očitno, je bilo opozorilo na Noonsite dovolj jasno in kruzerji enostavno ne gredo več v Dalmacijo, ki je sedaj rezervirana le še za poceni masovni turizem.

Vetra ni ali pa šibak krmni in naokoli kolovrativa z motorjem. Pokukava v vsak zaliv(ček) na Meganisiju v (neupravičenem) upanju, da bo kje prostor samo za naju dva. Ni ga. Saj, prostor se najde brez težav, samo sama v zalivu ne bova. In zakaj bi se torej tukaj drenjala? Greva dalje. Itaka ali Kefalonija? Zakintos ali Peloponez? In ... odločiva se. Egejsko morje! Greva na sever, preden pihne meltemi. Preko vikenda bova imela morda celo široko (okoli Liona je gale warning, torej bo tukaj čez nekaj dni pihnilo z juga).

Je pa na tem koncu en problem. Luk (brez komarjev) ni v izobilju. In tako spet končava v Messalonghiju. Večkrat sva bila tukaj, kot v Izoli. Za začetek rahel zaplet. Na pomolu je en dingi, ki zaseda prostor. Pa ga domačin malo prestavi in midva se potem lahko priveževa. Pa prileti priletni Nizozemec in se začne pištiliti, da nam ni dovolil prestaviti dingija. Aj-didnt-tač-jor-bout-ju-šudnt-tač-maj. Hmm..., oprost, res je, samo bil je napoto na pomolu. Ali je privezan pol metra levo ali desno se mi pa res ne zdi pomembno. Ampak, tip še kar žnjari. Sploh ne razumem, kaj hoče, izgleda trezno, obnaša se pa kot bi bil popolnoma pijan. Za nameček se vse dogaja tik pod tablo, na kateri (tudi) v angleščini lepo piše: "Access for sailing boats only". Prav velike volje nimam za tole debato in jo precej na hitro zaključim. Če misliš, stric, da je tale tvoj dingi jadrnica, potem lahko ostaneš, dvomim pa, da kdo deli tvoje mnenje. In se obrnem in greva z Vesno početi kaj bolj pametnega. Greva v oštarijo.

Presenetljivo! Luknja na koncu tri milje dolgega kanala z imenom Messolonghi ima na rivi kakšnih deset velikih gostiln in kafičev. Vse so sredi junija zasedene (skoraj) do zadnjega kotička. Vsaj 1500 nas sedi za mizami. V sredo zvečer. In, kar je še bolj zanimivo, edina tujca sva. Celo posadka v gostilni, kjer sva se sparkirala, govori samo grško. Tudi to je mali šok za naju. Malo so živčni, kako naju bodo zrihtali. Pa so na koncu kar potolaženi. Midva govoriva odlično grško. V oštariji, se razume. Miso-kilo-kokino-krasi, miso-kilo-nero, ena-portakalada, ena-saganaki, mia-kalamarakia, ena-caziki, itd., itd. To znava celo v sanjah. Ampak. Niso imeli pa girosa. Pri tej postavki je bil oštir neomajan: ohi (in pri tem je lepo kimal z glavo gori-doli). Hja, letos sploh še nisva jedla girosa. Morda jutri. Avrio...

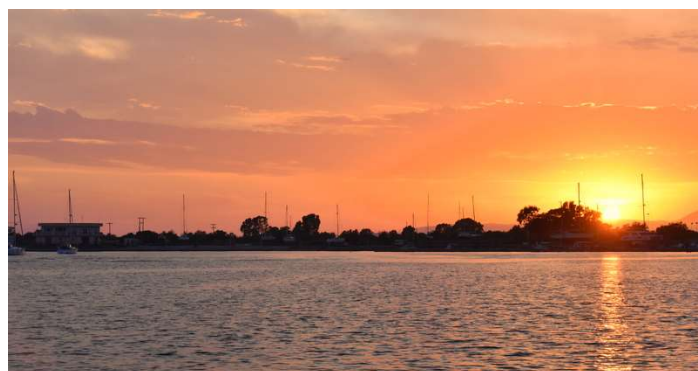
Meganissi ima tudi t.i. marino, za nas bi bilo to 42 eurov

končno tudi koze in ne samo turisti

nešteto zalivčkov okoli Meganisija (tukaj sva bila nazadnje 7 let nazaj) in takrat še ni bilo take gužve

sončni zahod v Messalonghiju

Mediteran 2018

Korintski in Saronski zaliv

14. junij 2018, četrtek

Messalonghi - Galaxidi, Grčija

Ne, tudi danes ne bova jedla girosa. V luki je prostor samo za krmni privez. Galaxidi pozna, nazadnje sva bila tukaj lani. Girosa, mislim, nimajo. In samo zato, da bom vezan na obalo, se mi pa res ne ljubi ukvarjat z dingijem in še posebej ne s pasarelo. Dila je v lockerju, vilice za dvigovanje v škatli (kaj vem kje?), štrike moram pa še narezat (stare sem vrgel stran, ker niso bili več dovolj ugledni, hic!). Hja, enkrat bom moral to narediti, vem. Samo ne danes. Avrio...

Ker je na pomolu voda, jo bova natočila, ko je pa ravno prilika. Ampak. Toči jo sosed. Ok, počakala bova in bo. In jo toči in toči. In toči. Ko sva na vrsti, mi je jasno, zakaj. Voda teče tako počasi, da tudi najinih 200 litrov, kolikor jih fali v tanku točiva pol ure. In ko sva ready-steady za odhod, zazvoni telefon. In potem še en. In še en, in še en... Namesto ob osmih, kot sem planiral, sva izplula opoldne.

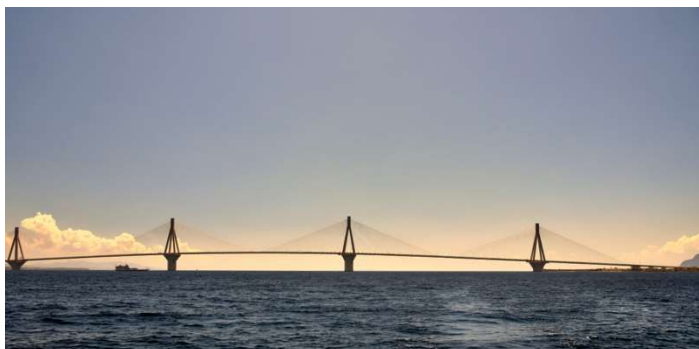
Današnji dan je bil jadralsko obarvan. Začel se je sicer slabo, kasneje se je pa razvil v prijetno jadranje. Veter imava iz krmnih smeri, večino časa iz čiste krme. Do patraškega mosta 3-4 bofore, pod mostom naju poganja dobre 2 vozla toka in v Korinskem zalivu je spet veter. Počasi se dviguje. Najprej ga je bilo za 4 Bf, potem 5, 6 in nazadnje 7 Bf. No, bofori tukaj niso pravo merilo, ker v tem zalivu ni vala. Vozli boljše opišejo situacijo. Tja do 34 jih je bilo. In povprečna tri urna hitrost Male je bila 8,7 vozla. To je objektivni podatek. Večinoma sem sicer videl številke na 9 in 10, samo to je subjektivno, tistih na 7 podzavestno nisem hotel videti. Kakorkoli, to je zelo spodobno za polno naloženo 36 čoveljsko barčico. Res je pa, da zaradi mirnega morja, ni bilo potrebno krajšat, ker krmilo sploh ni trpelo (fural je avtopilot, nastavljen na 30%). Z avstrijskim 39 čoveljskim katamaranom imava AIS regato. V povprečju sva bila vozel in pol hitrejša od njih. Kaj so mojstri počeli na katiču, za katerega so imeli idealen veter, res ne razumem.

metuljčkanje pred patraškim mostom

obzidje pred patraškim mostom

*patraški most je za nami, sedaj smo v korinskem zalivu
kjer smo do večera hitro jadrali*

15. junij 2018, petek

Galaxidi - Korfos, Grčija

Tole pišem po spominu. Iz objektivnih razlogov sinoči ni bilo možno pisati. Objektivnim razlogom se reče Fix bira.

Galaxidi zapustiva zgodaj dopoldan v bonaci in zaplujemo v smeri Korinta. Jadra so bolj kot ne za okras. 2-3 Bf čiste krme je pač premalo za resno plovbo. Šele zadnjo uro lahko motor ustavim in v dobrem vetru sva potem tik-tak v korintski luki, kjer se nama pridružita Irena in Janko.

Skozi kanal planiramo družno plovbo. In to čim prej, da nam na drugi strani ostane dovolj časa za logistično planiranje nadaljevanja popotovanja. Ampak. Kanal je zaseden in slabo uro vedrimo pred vhomom in čakamo, da pridemo na vrsto. Malo je zoprno, ker je bližajoča se nevihtna fronta naredila kar nekaj morja. Ma, bo že. Tretjič plujemo skozi ta kanal, pa je plovba vseeno zanimiva. Na koncu prekopa Irena in Janko izstopita in se z avtom opeljeta v Korfos. Midva tja odjadrava s poštenim krmnim vetrom. In črnim nebom v ozadju.

Priveževa se in že pri prvem pivcu, začnejo z neba padati debele dežne kaplje. Oštir nas gleda kot male bogove. Prvič po marcu dežuje (pa še takrat je bila samo kapljica, baje), dež smo pripeljali v deželo. No, ni mu vsega za verjeti, jasno (tistega dela, mislim, da smo mi zaslužni za to, že ne). In potem sledi pijača in jedača. Tudi dejstvo, da Grki precej pozno zaprejo birtijo, nas ne zmede. Pivca imamo dovolj tudi v ladijskem hladilniku. Ne samo dovolj, celo preveč...

pred vhodom v kanal je bilo zelo razburkano morje

kar dolgo smo čakali, da so priplula vsa plovila z druge strani kanala

uboge jadrnice so nabijale...grozno..

otroci so skakali z vrha v kanal

ena pozerska fotka za prvo prečkanje kanala

naj bi bile stopničke, ki so jih naredili ob gradnji kanala

skozi kanal je del poti vozil tudi Janko

najvišji konci kanala dajejo občutek utesnjenosti

privez v vasici Korfos - le en korak do oštarije

16. junij 2018, sobota

Korfos, Grčija

Dopoldan se Janko in Irena odpravita novim dogodivščinam naproti, midva naj bi se tudi. Ampak. Vreme ni najboljše, k nevihti se pripravlja. Počakava, torej. In čakava in čakava. Ko se popoldan že skoraj odveževa, začne deževati. Počakava, da mine. In ko mine, je še vedno vse črno naokoli. In grmi v daljavi. Čakava in poslušava grmenje.

Ob petih popoldan nama je tega dovolj in odločiva se, da tukaj ostaneva še en dan. V dež pač ne bova rinila. Scirocco sva zamudila, okoli juga Atike bova jutri motorirala v bonaci, potem znava priti na sever Egejskega morja tudi, če vleče meltemi. Ceha odločitve je, da morava jesti pri našem oštirju. Kar pravzaprav niti ni tako huda kazen. Itak je v Grčiji hrana povsod (skoraj) enaka, cene pa tudi. Če večerja vključuje tudi parking za barko z vodo, elektriko in wifijem, tudi prav. Ker se je med (zelo poznim) kosilom še enkrat pošteno ulilo, menim, da sva se čisto dobro odločila. No, pravilneje: da naju je vreme čisto dobro odločilo.

Potem še na sprehod po Korfosu. Prijetna vasica z nekaj novimi, modernimi, kafiči na lepo urejeni rivi in nekaj novokomponovanimi oštarijami. Turističen becirk je to in stara dobra Grčija počasi, a zanesljivo izginja. Nič več razlupanih stolov in miz na terasi z razmajanim betonom.

Še v čendleriji se ustaviva. Bolj zato, da malo pofirbcava, kot da bi v tej vasici z nekaj sto prebivalci (od tega jih je 80% oštirjev in hoteljirjev) lahko kaj pametnega kupila. Še posebej, ker nas je (nečarterskih) bark vsega skupaj za en ducat. Toda! Izbira je odlična. Res, da je vsak artikel zastopan samo po enkrat, ampak izbira je (skoraj) boljša, kot v našem Kammu. Na zalogi so tudi tako eksotične stvari, kot je npr. Night Vision ali SSB radijska postaja. Da niti ne omenjam, da sva kupila vse tisto, kar nam je ostalo na seznamu, ko sva nazadnje zapustila Motomarine in tega tam niso imeli na zalogi. In za povrh po še precej nižjih cenah. Vse skupaj se dogaja v soboto zvečer, ko v domovini lahko le sanjam odprto čendlerijo.

popoldan se odločiva ostati v Korfosu, zato se priključiva na elektriko (brezplačno), tako kot privez - v Grčiji še nisva plačala eura za privez ali elektriko ali vodo

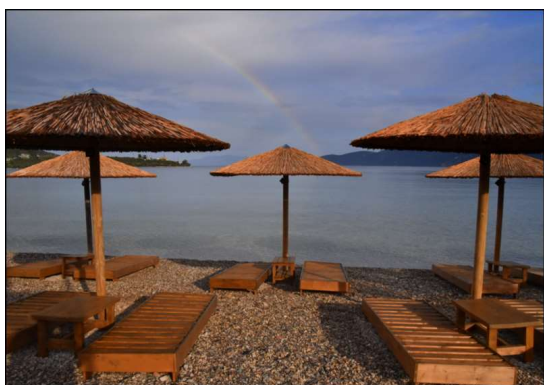
morje v zalivu je izredno čisto

vasica (menda 350 preb.) v ozadju zaliva

novodobni stil : urejena potka ob morju, veliko kafičev...ampak čisto nič v greek style

sezona za dopuste je odprta - sami novi senčniki in ležalniki

17. junij 2018, nedelja

Korfos - Korissia, Kea, Grčija

Šestdeset milj se morava danes predstaviti. Zgodaj je potrebno začeti. Ampak. Najprej po sveži kruhek in burek. Ura je pol devetih, ko končno le odrineva. Vetra je bolj malo. Napoved "variable 3, smooth, thunderstorm" pove vse. Pretepava se s premalo vetra, ki skoraj vedno vleče iz napačne smeri. No, nekaj časa je v redu, 9 vozlov z boka nas v popolnoma mirnem morju lepo fura s konstantno hitrostjo 7,5 vozla. Meni se tak izkoristek zdi čisto o-kej. Kakorkoli, slabo polovico poti prejadra po italijansko in ostalo po slovensko (v prevodu: jadra so ves čas zunaj, motor pomaga manj kot pol poti).

Ko sva končno na cilju, sta Janko in Irena že sidrana, roštilj je pripravljen, vino ohlajeno. Lepšega sprejema si niti ne morem predstavljati. Ne mine deset minut, ko smo vsi štirje zbrani na krovu Va Vie in jaz končno po Jankovi zaslugi spet jem zdravo dietno hrano (po dieti, moram 2-3 krat tedensko jesti meso z roštilja). Hja, v zadnjem času, se velikokrat pregrešim in imam že kar kendl v grlu - bojim se, kako bom dohtarju povedal, da jem solato namesto da bi roštiljiral. Saj mi je vendar zabičal, da moram jesti zdravo hrano. Vino gluten free, svinjsko ribico with no added sugar, kajmak brez dodanih E-jev in podobno. Zdravo hrano!

zaliv v vasici Korissia na otoku Kea

novodobni svetilnik na Kei ob vstopu mesteca Korissia

renovirani mlin na veter

brez cerkva ne gre...

enostavni magnetki (letos jih ne zbiram več)

sestrica skrbno čuva bratca

pelargonije očitno rastejo tukaj celo leto (sodeč po velikosti)

Mediteran 2018

Egejsko morje

18. junij 2018, ponedeljek

Korissia, Kea - Vasiliko, Megalo, Grčija

Po zdravi večerji sinoči, se zdravo življenje danes nadaljuje preko dneva. Zdravo pokafetkamo (z Jankom spijsa še vsak po en štampirle zdrave pijače, take barve je kot teak) in zdravo se odpravimo v hribe. Hora vabi. Pet in pol kilometrov vodoravno in tretjino kilometra navpične je idealen sprehod.

Na vrhu nas pričakajo lokalčki in hladno pivo. In lev. Lev iz šestega stoletja pred našim štetjem je lepo ohranjen in mirno počiva na skali sredi hriba. Nobenega pompa ni okoli tega, nobenih vstopnin, nobenih samooklicanih guideov. In nobenih World Heritage Site nalepk. Ja, še vedno se da kje na svetu pogledati kaj zanimivega brez veliko pompa.

Po nekaj (pre)dragih pivih na rivi se popoldan končno le odsidramo in napotimo proti severu. Veter je variabilen, 3 Bf. Do Evoie pridemo, se zmenimo. Med plovbo sicer malo spremenimo plan, veter je precej zmešan in nekaj časa lepo in hitro jadramo, nekaj časa parkiramo v bonaci. In potem na motor bežimo pred tankerji. Prečkamo namreč precej prometno plovno pot med Bosporjem in zahodnim Mediteranom.

Priplujemo torej do otočka Megalo, tik ob Evoii, se zasidramo in takoj posvetimo zdravemu načinu življenja. Danes so vodilo zdravja bučke. Take, narejene iz mletega mesa, oblike cigare in pečene na žaru. Z zdravim ajvarjem. In na žalost brez (zdravega) kajmaka. Skratka, bučke zdrave, da bolj ne bi mogle biti!

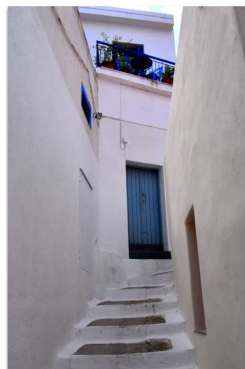
pogled na Hori na otoku Kea

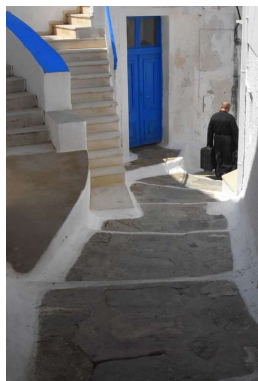
pa še pogled z drugega zornega kota na Hori

par je udaril eno partijo šaha na prostem

uličica v Hori

*dve možnosti: papa je dobil odpoved, papa gre na dopust ?
- s seboj je vlačil dva težka kovčka*

mini kapelica z bujnimi rožami okoli sebe

rabutali smo murve: noro sladke !

otovorjeni osliček

lev ... izklesan pred 600 let pnš iz naravne kamnite plošče, menda isti arhitekt kot za Akropolo

19. junij 2018, torek

Vasiliko, Megalo - Gaurio, Andros, Grčija

Ponoči se je dvignil meltemi. Po napovedi. V mivki smo dobro sidrani in razen malo piša med priponami, ga niti ne zaznamo. Ga pa zato dobro občutimo v Dora straitu, prelivu med Evoio in Androsom. Že refuli pod Megalom in Evoio so bili zopni, morje v prelivu pa je prav konkretno. 6 Bf vetra naredi temu primerne valove. In veter tukaj izzove tudi tok. Ker je meltemi še mlad, ga je na srečo le za 2 vozla, kar v prevodu pomeni, da moramo jadrati slabih 15 stopinj bolj v veter, da ne zgrešimo cilja. No, razen nekaj pljuskov v obraz šoferja, jo relativno dobro zvozimo ob močno pokrajšanih jadrih in čisto spodobni hitrosti okoli 7 vozlov.

Luka Gaurio je precej polna, a za eno jadrnico se vseeno še najde prostor. Dvoji smo lahko le raftani. In smo. Tretji, ki pripluje vsega nekaj minut za nami, nima kam. Oni bi se sidrali. Ampak. Preden to storijo, nasedejo. Kako smo to ugotovili? Enostavno. Možakar stoji ob 50 čoveljski jadrnici in v vodi je le do pasu. S pomočjo vetra, ki v refulih piha s 25 vozli, je bilo odzemljanje relativno enostavno. Na srečo.

In ja, res je: končno sva jedla giros me pita, ki si ga želiva že od prvega dne v Grčiji. Saj ne, da bi bil ljubitelj fast fooda (razen pic, se razume), ampak te zadeve nisva našla še na nobeni postaji do sedaj. Janko uredi še dve cigari, jaz prispevam tekočino v barvi teaka in večer se zaključi tik preden je (koledarskega, ne svetlega!) dne konec.

Še nekaj zelo pomembnega: navijali smo za Senegal. In pri tem smo bili uspešni!

Va Vie se je ravno tako pretepala z vetrom

kapitan je bil le enkrat tuširan

končno Andros pred nami - menda tukaj vedno piha

pusta pokrajina, veter pa kar ni popustil

pristajanje med pavzami refulov je moralo biti hitro izvedeno

20. junij 2018, sreda

Gaurio, Andros, Grčija

Danes zjutraj imam napovedano instalacijo na nekaj računalnikih. Urico-ali-toliko dela, če so mašince pripravljene. Pa niso. Ob pol enih popoldan končam. Za danes. Nadaljevanje avrio.

Janko in Irena gresta z motorinčkom naokoli po otoku, danes ne bo premika, Popoldan imam samo zase. Lotim se torej rednih vzdrževalnih del na barki. Ker imam po novem trikrat toliko sončnih celic kot prej, so se mi kabli do akumulatorja začeli greti. Pa, saj to sem vedel, ohmov zakon sem se naučil uporabljati že v šoli. Ampak, ni se mi ljubilo narediti premetačine, ko je bila barka v Izoli. Danes je prilika. In se lotim. Ker ne želim prekiniti napajanja potrošnikov z enegijo medtem, ko laufajo računalniki, hladilniki in pralni stroj, delam vse pod napetostjo. In to vse skupaj v majhnem prostoru. Zelo majhnem! Rezultat je pričakovan. Zaiskri se in vijak na shuntu je posledično skoraj stopljen. Neha delati polnilec iz sončnih panelov in neha delati inverter. A-joooj! Za po vrhu, mi Vesna s kleščami prime čevljevček na kablju, kjer je treba povrtati luknjo, pa ji spodleti in jo fino faše s svedrom po dveh prstih. A-ja-ja-jaaa... Ne samo, da bom uničil robo, še ženo bom frderbal! Pa še ni konec. Električno potrebujem za bor mašino in ker inverter ne dela, se priklopim na shore. Pa ne

dela. Edina vtičnica, ki daje (zastonj) elektriko, je zasedena. Nočem sosedov prikrajšati in jih samo začasno odklopim in po dveh minutah nazaj priklopim. I to tako pet, šest puta (ker vsakič, ko kaj popravim, pokvarim dve drugi zadevi in potem spet rabim elektriko). Česar koli se lotim, vse huje in huje je, vse mi gre narobe. Tudi tako enostavne stvari: en šrauf zgubim, drugega zlomim, tretjega ne morem zašraufat in zato moram zvrnat novo luknjo - pa je spet potrebna elektrika in spet moram plezat s kablom do omarice na obali. Dogajanja so precizno v liniji s teorijo (Prvi Murprijev zakon), ki pravi: "Če ge lahko več stvari narobe, potem bodo šle narobe vse hkrati". Zgodba je dolga in zapletena in vmes že kar malo obupujem. Šele ob petih popoldan mi uspe spraviti stanje na izhodiščni položaj (no, apgrejdan na debelejšo žico, ki se ne bo grela - kar je bilo po planu četrta urica dela).

Ravno končam, ko so sosedi doma. Sledi klasika. Mesek v birtiji. In pivo. In ouzoti. In repeteji. Oštir v nas prepozna dobre stranke in nam počasi začne nositi zadeve "on the house", pivote, uzote, tortice... Ob mraku le spoznamo, da je čas za odhod. In prihod. Prihod na izhodiščno pozicijo na plavajoči zadevi, privezani na pomol. Tam nas čakajo cigare in konjak. Tokrat je to echte albanski Skenderbeg, popotnica posadke Čopke (ko končamo, ni več popotnice, hic!). In kaj kmalu se danes spremeni v jutri...

sušenje mrež

izredno močno dišeče grmovje

21. junij 2018, četrtek

Gaurio, Andros - Panormos, Tinos, Grčija

Za danes je načrtovan premik. Vsi gredo. Mi bi šli takrat, ko ni ferryjev. Ampak. Odmotovili smo se ravno v trenutku, ko se v luki bitve kar podajajo štiri velike ladje. Res so mrcine, s 33 vozli hitrosti prevažajo šleperje po otokih. Postanki so pravi mali pit stopi. Napol se privežejo raztovorijo in natovorijo potnike in avtomobile in takoj izplujejo. Vsega skupaj nekaj minut traja postanek.

Zaliv za kopanje je lep, miren, morje je turkizno, na obali nekaj ležalnikov in kafič. Ljudi je v tem času še malo. Okopamo se in potem poležavamo. Spravim se k delu, pa ne gre, ker ni 4G signala. Ej, sem se razvadil v zadnjem letu! Na Pacifiku še pred nekaj leti ni bilo nič, pa se nisem pritoževal. Itak nas pa veter kmalu nažene, bonaca se spremeni v veter z morja. Kopanje ni več zanimivo, zato je pa jadranje toliko bolj.

Današnja končna destinacija je vasica Panormos na Tinosu. Zaspana turistična vasica z okoli desetimi oštarijami, enim mini marketom in enim souvenir shopom. In nič drugega. Razen tega, da se gre lahko na večerjo, tukaj ni za početi nič drugega. No, mi večerjamo na Va Vii in še te edine možne zanimacije ne izvedemo.

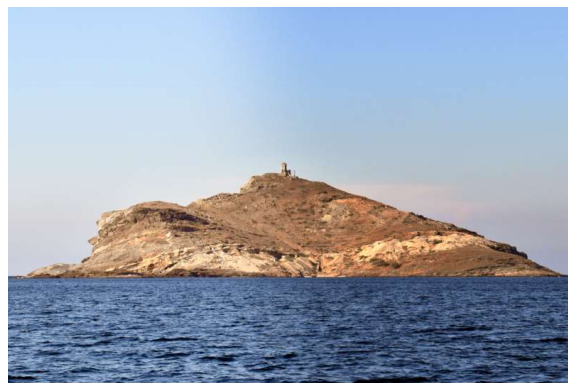
Irena in Janko pred nama plujeta hitro

midva pa hitiva za njo :)

zaspana vasica Panormos

goli otoček nasproti priveza

razmetane hiške po otoku Tinos

22. junij 2018, petek

Panormos, Tinos - Psara, Grčija

Midva zjutraj izplujeva proti severu, Irena in Janko proti jugu. Enotedensko druženje je bilo prijetno in zabavno, poti se nam na žalost počasi razhajajo. Ona dva morata čez en teden barko vrniti v Atenah, midva planirava biti takrat nekje na severu Egejskega morja.

Vetra danes je bolj malo, je pa iz južnih in zahodnih smeri, kar pomeni počasno jadranje z vetrom proti severovzhodu. Današnji cilj je 60 Nm oddaljen otoček Psara. Nekaj časa torej jadrava, nekaj časa motorsailava. In nekako pritrjbava na cilj. Sva pa končno sama na morju. Sama! Kak užitek je zajadrat v vode, kamor horde jadronic-račk ne pridejo. Pričakoval sem prazno luk, ki jo poznam še, ko sva bila tukaj z Mimo, pa je pomol za jadrnice z (zastonj) vodo, elektriko in wifijem precej poln, le še dve mesti bi se našli, krmni privez. Meni se ne ljubi kolovratiti s pasarelo, jasno. Pa pobarava mornarja s ferryja, ki je ravno pristal, če se lahko veževa kar na glavni pomol. Ne-ne-ne in odkimava. Super, torej greva kar sem, še bolj mirna noč bo za spanje, ker bova sama. Možakar nama še pomaga pri privezovanju (ker je mornar, točno ve kaj in kako) in v nekaj sekundah sva pripeta na obalo.

Potem pa na sprehod. Psaro sem imel v lepem spominu in tak je tudi ostal. Čist in urejen otok. In množica otrok se podi s kolesi naokoli, kar je lep znak, da se na ta osamljen otoček vrača življenje. Poiščeva pekarno (za jutri zjutraj) in spotoma najdeva tudi mini market. Ta je res mini! Dvokrilna vrata so tako ozka, da kupec najinih gabaritov zelo težko (če sploh) vstopi. Še vrata v kajute na barki so precej širša. In kabine na barki so (skoraj) večje, kot je cela trgovinica.

In spet lahko trenirava grščino. Ne vem, če nas je tujih turistov vseh skupaj za en ducat. Še v oštariji naju je oštir najprej nagovoril v kleni grščini in ker je bil najin jeclajoči odziv na nivoju ne-ohi-avrio-siga-siga je preklupil v (perfektno) angleščino. Kelner pač ne. Z njim je bilo sporazumevanje možno le v njegovem materinem jeziku. Kakor tudi z vsemi domačini, ki sva jih srečala med sprehodom (in spraševala za pot do pekarnice).

Večerja v tavernici na rivi postreže s presenečenjem. Račun je s fiskalno kodo. Prvi tak v Grčiji (pa sva tukaj že tri tedne) in to v edini malo boljši oštariji v edini vasici na otoku usred ničega. Hmmm... Poleg psarske hobotnice naročiva tudi jadranske lignje (tukaj se jim sicer reče psarski lignji - gre pa za isto živalsko vrsto, ki je najbolj razširjena na Pacifiku in 90% jadranskih lignjev v hrvaških oštarijah je itak mejdindžapen). Še to: za razliko od tipične grške (ali dalmatinske) oštarije, ki prodaja samo ribe s kostmi vred, pečene na žgari in uničene s česnovno omako, imajo na tem otočku tudi fileje makarel, tun in podobnih ribetin. Saj ni res, pa je!

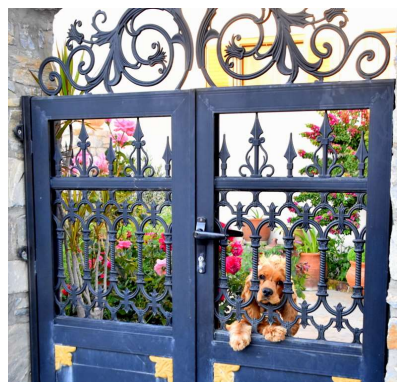
edina na privezu zraven trajekta, ki bo v tišini tukaj počakal jutro

na privezih prevladujejo ribiški čolni

glavna ulica glavnega mesta otoka - vse urejeno

za spremembo pes ni lajal ampak samo žalostno gledal

*spuščanje zastave ob sončnem zahodu na luški kapitaniji
otoka Psara*

urejena mivkasta plaža ob sončnem zahodu

pretepanje hobotnice

pogled na mesto

23. junij 2018, sobota

Psara - Mitilini, Lesvos, Grčija

Sinoči sva malo dlje sedela v birtiji, potem sem pisal in risal, pa študiral vreme in danes zjutraj spal kot otročiček. Šele ob devetih sva izplula. Slabo polovico poti sva fino in hitro jadrala, ostalo je bilo pa bolj tako - za na smetišče zgodovine, 1-2 Bf iz vseh smeri. Vmes se, razen mesendžiranja, ni dogajalo nič.

Ob osmih zvečer sva v luki Mitilini, pa naju na vhodu ustavi nekdo iz kapitanije. Od kod prihajava, ga zanima. Ja, tole je Port of Entry in je malo več kontrole. Čisto nič grško. No, nadaljevanje je grško. Ko zve, da sva priplula iz Psare, nama mojster naroči, naj prineseva papirje pokazat v kapitanijo. Nama se to res ne ljubi. In tako Vesna, kot poklicni inženir za zveze na Mali (ta funkcija vlučuje tudi mesendžiranje), po VHF pokliče kapitanijo in, naturlih, da ni treba danes. Ta dogodek lahko zgodi tudi avrio. Ali pa ob Sv. Nikoli.

Ker nama luka ni všeč (je precej preveč hrupna za najin okus) se obrneva in zapeljeva v marino. Za 20 evrov si kupiva tišino in mir. Lepa in urejena marina je turška, logično. Cena se (po turško) obračunava po kvadraturi barke. Do 39,999 m² je ena cena, od 40,000 m² pa druga. Jasno, da bolj ne more biti, je kvadratura Male natančno 40,006 m². Hic! Ampak, ali plačam 18 ali 20 ojrčkov, mi je pa konec koncev čisto vseeno (večerja bo tako ali tako dvakrat dražja). Če bi bili v Sloveniji, bi bila cena v podobni marini sigurno preko stotaka. Itak pa take marine (s finger pontoni) ne premore cela Deželica.

Še nekaj okoli cen privezov v Grčiji. To je v treh tednih sploh prvič, da bova plačala za privez. Če bi ostala na rivi, bi bilo pa itak zastonj. Da sploh ne omenjam, da je povsod zastonj tudi bojanje ali sidranje!

na pomolu tri klopice - verjetno se včasih odvijajo težki sestanki na tem mestu; drugače pa je zjutraj trajekt tako tiho izplul, da sva midva neprekinjeno mirno spala....ima pa ta otok tudi dvigalo za barke

če so roke utrujene od ribolova, se lahko krmari tudi z nogami

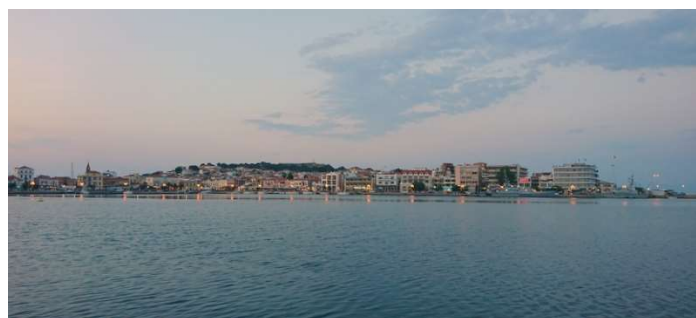
Psara je majhen otok z veliko cerkvijo

takole na bok sva se vezala v marini

marina ni pretirano polna

zvečer sem se odpravila do mesta raziskovati kje so rentiči

pogled na mesto Mitilini

v centru se gnete lokalov in spet velika cerkev

v ozadju marina Mitilini

24. junij 2018, nedelja

Mitilini, Lesvos, Grčija

Prijaviva se v marini in nama povedo, da sva prva slovenska barka tukaj - v celotni zgodovini marine. Prijaviva se tudi luškim oblastem, pa nam povedo, da se ni treba (oni mojster včeraj, da ni imel pojma, še dodajo). Grčija.

Zelo zgodaj po "Island Time", ob pol poldne torej, se vsedevala v rentiča in naokoli po otoku. Pa se zaplete koj na začetku. Danes je tukaj kolesarska dirka in - glej ga zlomka - ko zapeljeva na polotoček (slepa ulica, jasno), cesto za nama zaprejo. V mišolovko so naju ujeli in zapor bo trajal vsaj eno uro, pove naspidirani policaj. Ah, ja...

Ni druge, vsedevala se v kafedžinjico, naročiva kavo in čakava. Si bova pa kolesarsko dirko ogledala. Pe ne gledava dirke, ampak policaja. Še ena inkarnacija Luisa de Funesa. Sredi ceste skače, tuli, se krega, maha, žvižga, ... pa je ves ostali promet točno tak, kot sicer. Kaotičen. Grški. Le turisti smo se ustavili na kafe, domorodci ne šljivijo ne policaja, kaj šele kolesarjev, ki dokaj hitro švigajo mimo (smo na dnu klanca). V najboljšem primeru mimoidoči in mimovozeči počakajo, da se policaj obrne in na cesto zapeljejo za njegovim hrbtom. Ampak, res le v najboljšem primeru! In midva to opazujeva in se nasmiha. Včasih pošteno nasmejiva. Kot na primer, ko je nekemu paru, ki je na cesto zapešatil mimo njegove vednosti, policaj začel histerično žvižgat, krilit z rokami in se dreti, da naj takoj stečeta s ceste. Vse bi bilo v redu, če gospa in gospod ne bi imela v rokah palic za hojo in skupaj ne bi štela okoli 170 let...

Ob enih le zapustiva luko, ki ima hotel za lezbijke (kako bi sicer lahko prevedel velik napis na strehi: "Hotel Lesbou"?). Pa tudi to bi mi še nekako šlo v lajštre, če ne bi stal sredi luke, na mestu, kjer so običajno bordeli.

Malo sva se pozanimala, kaj so glavne znamenitosti otoka, pa so nama naštevati same dolgočasne zadeve: okameneli gozd, beneški grad, naravne toplice in podobno. Tistega, kar je naju najbolj zanimalo, pa ne. Midva bi si rada ogledala begunsko taborišče. Baje jih imajo tukaj za izvoz. Vse ostalo sva že tolikokrat videla, beguncev pa še nikoli v življenju. Pa nama nihče ne zna svetovati. Da se razumemo: turisti niso begunci, čeprav so prostovoljno zbežali iz svoje dežele. Teh je tukaj res da ogromno, samo turisti res ne štejejo za begunce. Ne nama to prodajat, prosim. In pika. Na begunce na Lesvosu spominja samo še VAT. Ta je tukaj 17% (ostala Grčija ima 24%). To so jim dali za kompenzacijo, če se bodo ukvarjali z begunci. Da bodo cene spustili za domačine. Pa jih niso. In s 1. julijem bodo za kazen fasali nazaj 24%. In, ve se, cene gredo čez en teden gor. Ker so slabi v matematiki in je 7% težko za računat, bodo kar zaokrožili na 10%. Na maloprodajno ceno, jasno. Kako že gre tista o mesarju, ki od 2% dobro živi?

Pa pustimo politiko, midva sva na ogledu otoka. Vzhodni del je izredno gozdnat, zahodni pa (pol)puščava z oazami. V oazah so vasice in mesta ter za oaze običajno poljedelstvo. Tudi okoli Kaloniskega zaliva je dobro obdelana ravnina. Na zahodu tudi fino vleče. Medtem, ko je luka Mithynma na sevrovzhodu v popolni bonaci, je v Sigriju na zahodu na morju vsaj 7 Bf. Vsekakor preveč, da bi Mala izplula iz sidrišča, ki je sicer zelo v redu, popolnoma mirno in brez vala. Ribiška luka je v renoviranju (že nekaj let) in vanjo ni možno, trajektni pomol pa je zasedla vojska in tudi ni na voljo.

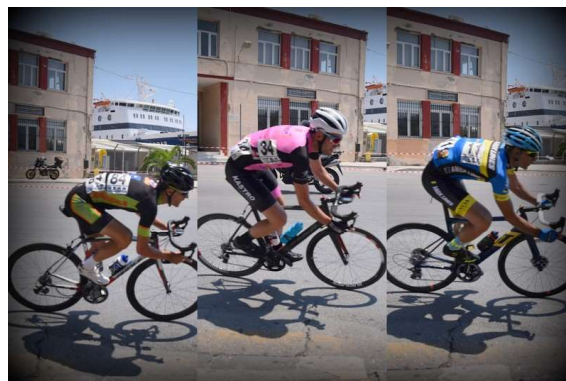
V nekaj lučic sva zavila in vse so si podobne. Tako ozke niso uličice niti na Siciliji in še dobro, da sva imela Micro (še bolje bi bilo, če bi vozila Nancro ali celo Picro). Prometa (skoraj) ni in samo enkrat sem se moral srečati z nasprotni vozečim Smartom na manj kot tri metre široki cesti med hišami. V glavni sezoni, ko se po cestah tre rentičev, pa ne vem kako to zgleda. V Mithymni, kjer se ustaviva na kosilu v turističnem delu stare lučice (kaj tako izgleda begunsko taborišče?), je tabla z napisom, da je vožnja zadnjih nekaj deset metrov dovoljena le za dostavo. Kako zgleda ta dostava po dva metra široki uličici si težko predstavljam. Morda z nosači?

Muzejev je kar nekaj, najbolj je oblegan oni o okamenelem gozdu, sledijo mu muzej o ouzu in muzej o olivah. Logično. Meni se je najbolj zanimiv zdel muzej z meni novim imenom: Digital Museum. Nisem čisto prepričan, kaj to je. Verjetno je to hiša v kateri je postavljen računalnik in na njemu se vrti wikipedia. S klasičnim muzejem ima skupno le vstopnino...

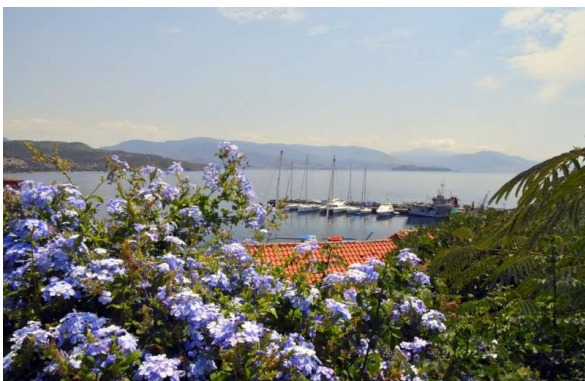
Ko se vrneva, parkirava na varovanem parkingu v marini, pred barko. Zastonj. Vesna opere nekaj žeht perila v pralnih strojih marinske kopalnice. Zastonj. Priklopiva se na marinski wifi in upgradava software. Zastonj. Kako že to gre v Marini Izola? Vse skupaj bi bilo dobrih trideset evrčkov, če se ne motim.

najprej malo zabave pri gledanju urejanja prometa policaj je bil noro pod stresom

kolesarji so padli mimo naju in vseh z veliko hitrostjo in policaj je bil upravičeno nervozen, če bi se kateri od kolesarjev v koga zaletel

pogled na priveze v mestecu Mithynma

ptič si je ulovil preveliko ribo in se ni mogel dvigniti z njo, zato jo je ves čas porival pred seboj dokler mi ni izginil pred očmi

pogled na mesto Mithynma z dobro ohranjeno trdnjavo; tudi sicer mesto urejeno, čisto

Sigri na drugem delu vasice čisto mirno, skoraj brezveterje

kar nekaj plovil je bilo na sidru tukaj v Sigri

novi pomoli v Sigri so pa žal še vedno v izgradnji ...siga siga...

del pokrajine je puščoben

cesta je bila včasih ozka, razbita, predvsem pa zelo ovinkasta ...v hribih se je včasih valila meglica in bilo dokaj hladno; moj gps pokazal le 370nm, hm...

eden od zalivov na jugozahodu otoka

za zaključek dneva pa soline in ogromno flamingov

25. junij 2018, ponedeljek

Mitilini - Mithymna, Lesvos, Grčija

Naštima si budilko, da lahko takoj zjutraj nadaljujeva z iskanjem begunskega taborišča. Hitro, da jih presenetiva med spanjem in se nama ne bodo mogli skriti. Ampak. Ob jutranji kavici zmotiva le domačine v vasici Agiasos, turistično skomercializirani do konca (tole "do konca" pomeni do zadnje oštarije). Imava srečo, da sva vstala s petelini in ob tej nečloveški uri v mestecu še ni turistov. Le domačini posedajo v (že odprtih) oštarijah. In midva. Povprečna starost je - nad mejo za penzijo (in midva jo krepko nižava). Vasica ni kaj posebnega, spet vse v bregu, spet ozke s kamni tlakovane uličice, spet svašarnice namesto trgovin in spet turška arhitektura hiš. Podobno, kot drugod po otoku, imajo tudi tukaj mini markete in super markete. Midva nisva med njimi videla prav nobene razlike. Vsi po vrsti so mikro marketi.

Še v Plomari se zapeljeva. Vendar ne kar tako. Voziva preko hribov in dolin, skozi gozdove in mimo vojaških postojank sredi hribov. Cesta je makadamska in široka za en avto (točneje, za eno Micro). Na celi poti sva edini avto. Če tukaj ne najdeva beguncev, potem res več ne vem, kje bi jih še lahko iskala. No, pa jih spet ni. Ampak, če je pisalo v Lady, potem sigurno so. Samo kje, za vruga? Tudi vsi naši politiki, ki jim ne vem imen, v en glas trobijo, da je begunska kriza in da je to konec sveta. Razen! Razen, če bomo volili njih, ker oni bodo pa svet spet zrihtali, ko ga bo enkrat konec. No, kdo že zna narediti svet? Je bil on tudi politik? Verjetno.

Razočarana se mimo plamencev na solinah vrneva v Mitilini, oddava avto in odjadrava v Mithimno. Da bo jutri krajša pot. Ampak. Luka je polna, se dere port policaj že kar s pomola. No, ni panike, greva pa na sidro. Ampak, od kod sva prišla, ga zanima? Ko to zve in ko vidi zastavo, je čisto pomirjen. Še dobro. Če misliš, da ti bom kazal papirje, se motiš. Kar sam pridi na Malo, če te zanimajo.

Na obalo ne greva, tukaj sva bila včeraj in preverila ponudbo po gostilnah. Danes bo večer za počitek in gledanje filma...

uličica v Agiasos

večina hiš urejenih

simpatičen vodnjak

redki domačini pri jutranji kavi

mestece Agiasos je kar naseljeno

čez hribe in doline, čez gozdove in čistine do Plomarija....
vmes pa taka majhna vasica objeta v gozdu; tudi kostanj
raste tukaj!

pogled na luko v Plomari, nič fajn luka, val se ves čas vali
notri

veliko domačinov pripelje sadje zelenjavo kar s
tovornjakom in ne potrebuje stojnice

pitje kavice pod tako naravno tendo v Plomari je užitek

teta je sama pražila kavo in potem ti jo še zmelje - in potem
samo še skuhaš turško (ups grško) kavo

sidranje pod mestom Molivos/Mithymna=dva imena za isto
mesto

zvečer pa vse v lučkah, s sončnim zahodom zaključimo
dan....

26. junij 2018, torek

Mithimna, Lesvos - Miryna, Limnos, Grčija

Ponoči je prijetno vleklo, vetrnica je (skoraj) zadostila vse potrebe po energiji. Tudi jutro je tako. Odjadrava in hitro napredujeva proti Limnosu. 5-6 Bf krme potiska Malo v povprečju s hitrostjo sedem in pol vozlov. Nekaj časa. Potem veter digitalno crkne. Digitalno! Iz zadnjega refula 25 vozlov do popolne bonace v manj kot minuti. Kar naenkrat se guncava v še vedno razburkanem morju. Znašla sva se v mini ciklonu, ki je trajal dobro uro. Potem se veter spet dvigne, a ne preseže 3 Bf. Ker je krmni, plovba ni več tako hitra, je pa zato udobna in prijetna po mirnem morju. Za 60 milj sva potrebovala 11 ur.

Luka v Miryni je na delu, rezerviranem za jadrnice, polna. Spet imava srečo, podobno kot na Psari, in se zato lahko bočno priveževa na drugem delu. Tako mi spet ni treba telovadit s pasarelo in dingijem.

Pa na sprehod. Spotoma malo poklepetava s Kataloncema iz Barcelone, nekaj privezov naprej sta. Malo sta posebna. Barko sta kupila v Avstraliji, preživela pet let na Pacifiku. Potem sta jo naložila na ladjo in prepeljala na Florido. Naslednjih pet let sta se potepala po Atlantiku. Razlog? Jadranje okoli Rta dobrega upanja je prenevarno. Mar res? Kakorkoli, barka ima izobešeno veliko katalonsko zastavo in (verjetno zato, da je predpisom zadoščeno) še eno manjšo evropsko. In grško pod desnim spreaderjem, jasno. O španski pa ni ne duha, ne sluha.

Miryna je turistično mestece z ozkimi uličicami, krcatimi s trgovnicami in gostilnicami. In benečansko utrdbo z veliko in osvetljeno grško zastavo na vrhu. Jasno, da splezam na vrh in si ogledam Miryno še iz ptičje perspektive. Z vrha je mestece precej dolgočasno, sprehod skozi stari del pa lep in zanimiv. Počutim se podobno, kot če bi bil v Turčiji. Ali pa na Rodosu. No, ali pa v Sarajevu na Baščaršiji. Čeprav so Grki na začetku prejšnjega stoletja z genskim inženiringom vse Turke spremenili v Grke (ali pa so postali izbeglice), so zgradbe ostale. In z njimi stoletja trajajoča kultura. In k turški kulturi spada kebab (aka giros). Pa si enega privoščiva. Vesna wrap in jaz plate. No, tako naročiva. Dobiva pa 4 (z besedo: štiri) breade. In mojster prinašalec hrane na mizo bi se še malo pogajal, če ne bi morda le pojedla tega. No, na koncu le prizna, da je njegova pomota, in bo zamenjal. Pove, da ni razumel, ker ne govori najinega jezika. Verjetno ni potrebno omeniti, da se itak pogovarjamo izključno v angleščini. Hmmm...

pogled na luko - vsi privezi z električno in vodo so zasedeni

ob rivi oštarije kot ponavadi v velikem obsegu

hečno oblikovani skalnati hribi v ozadju mesta z obzidjem

na drugi strani mesteca peščena plaža

fajn lokacija oštarije pod obzidjem nad morjem ...

del obzidja - pozno zvečer je, pa še malce oblačno je

27. junij 2018, sredo

Miryna, Limnos - Limenaria, Thasos, Grčija

Danes imamo napovedan južni veter, torej odjadra proti severu. Logično. Ampak. Ta veter traja vsega skupaj pol ure, potem je pol ure popolnega brezvetrja z valovi iz dveh nasprotnih smeri, ki se veselo seštevajo in odštevajo (kako že gre tista fizika valovanja?). In potem zapiha iz severa. Točno v nos. Ma, saj bo spremenil smer si mislim in začnem orcati 30 stopinj stran od cilja. Počasi jo res spremeni in nadaljevanje plovbe je z bočnim vetrom dokaj hitro. In mokro. Vendar mokrota tokrat ne prihaja z morja, ampak z neba. Na srečo je tudi tukaj napoved falila. Na srečo! Napovedane so bile "severe thunderstorms", imamo pa "showers". Prvo grmenje zaslišim šele uro zatem, ko sva lepo privezana v Limenariji. Hvala ti, Moana!

Priveževa se sicer še v suhem, a pri drugi springi so že prve kaplje. In potem cel večer mirno dežuje. In grmi in se bliska. No, v luki me to sploh ne moti. Projekt razsoljevanja barke je tako uspešno izveden. Vsaj nekaj.

Na privezu ni vode in ni elektrike. Pravzaprav ničesar od tega ne potrebujeva, potrebujeva pa čisto morje pod kobilico. Da lahko delava pitno vodo. Tega pa tukaj ni. Torej ni najbolj primerno mesto za daljši postanek. Verjetno se bova morala kam prestaviti. A kam?

ob pristanku je začelo deževati in potem vedno bolj in bolj

pomol s priključki je še v izgradnji, kar pomeni, da ni elektrike in vode

pogled iz barke....hm...privez je zastoj, le gradbišče imaš pred barko...

28. junij 2018, četrtek

Limenaria, Thasos, Grčija

Ponoči sva preživela vesoljni potop. Še dobro, da sva na barki, sva vsaj imela nekaj šans za preživetje. Tako, kot biblijski očak Noe. In sedaj mi počasi postaja jasno, zakaj Noetova barka ni rjavela. Razsoljena je bila v nulo. Morje v luki je zjutraj čokoladne barve. Najprej mi to ni všeč, ko pa kasneje vidim morje v luki Thassos, sva jo še kar dobro odnesla. Tam na površini plava centimeter debela brozga borovih iglic in podobne šare, ki jo je reka prinesla s hribov. Za dodatek mi zvečer Vesna pokaže še video posnetek njenega prijatelja Roda Heiklla. Posnetek je iz Kavale, ki je le lučaj daleč od nas. Tam je pobesnena reka dobesedno zalila mandrač.

Zjutraj se vsedeva v rentiča in se zapeljeva na ogled možnih luk, kjer bi Mala lahko počakala malo dlje. Otok sva si že večkrat ogledala, zato se danes osredotočiva le na luke. In zaradi nočnega dežja, tudi na poraščenost. Sedaj končno razumem, zakaj je tukaj toliko bujnega gozda. Zato, ker svetovni vrtnar lepo skrbi zanj in ga izdatno zaliva. Hic!

Nekaj pa je le drugače, kot je bilo pred leti. Turistični letaki so tiskani v grščini, angleščini, romunščini in ruščini. Romunov je tukaj še več, kot na avtocesti med Ljubljano in Izolo! Tudi Srbov je precej in celo slovenska beseda se sliši. Kako drugače, kot na ostalih otokih, kjer sva bila. Tam so prevladovali domači turisti. Kar je bilo tujih, so bili večinoma avio turisti iz Zahodne Evrope.

Ampak, midva nisva šla naokoli, da bi sortirala turiste, temveč, da bi si ogledala tasoške pristane. Tri luke so na Thasosu, kjer bi bilo možno pustiti barko: Limenaria, Kallirachis in Thasos. Vsaka ima svoje prednosti in svoje slabosti. Limenaria je mirna, ima vodo in množico gostiln na dohvat roke, Kallirachis ima edina vodo in elektriko, pa nič drugega in Thasos ima nekaj kruzgerjev, ki tam bivakirajo (potencialno družbo, torej) in celo mesto v ozadju. Po temeljitnem premisleku se odločiva za Limenarijo, barko prestaviva na del marine (z delovnim nazivom Works in Progress), ki je najbolj dokončan (bolje: najmanj nedokončan) in se odpraviva na večerjo, da preveriva še ponudbo lokalov. Dobra je. Med drugim pijeja tudi (obupno zanič) vino z imenom Mala matina.

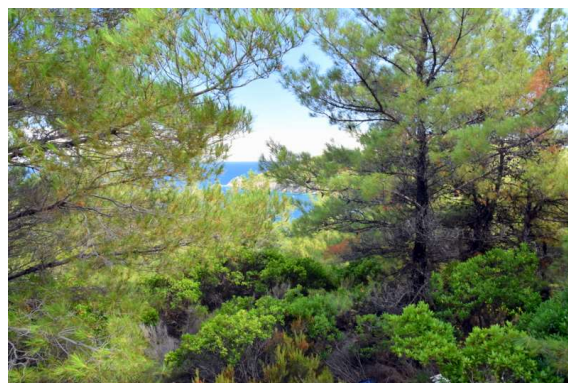
luka v Kallirachi je sredi ničesar, je pa veliko ribičev v luki

med potjo po otoku sem si uspela izbrati tudi kakšen trenutek za fotko

Vereya beach (zelo veliko plaž je peščenih) je že sedaj polna s turisti

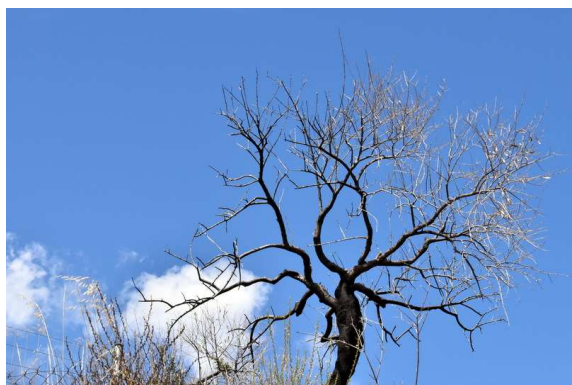
mešani gozdovi večino poti

vzhodna obala ima veliko majhnih zalivov s prelepo vodo

zaliv za eno jadrnico

en konec otoka je bil požgan in za njim so ostala le požgana drevesa

tudi v ta zaliv je pritekla rekla med nalive in temu primerno je barve morje

malce drugačna skala sredi morja

težko dostopne plaže

v ozadju gora Atos

testiranje vina ob morski večerji; nove steklenice nisva naročila

29. junij 2018, petek

Limenaria, Thasos, Grčija

Včeraj sva se prestavila po nasvetu profesionalnega mornarja (tako on imenuje samega sebe, nama izgleda kot dnevni čarterist). Danes zjutraj nama sledita še dve barki, domačinski. Očitno že vedo, zakaj. Vsi privezi stran od gradbišča so tako zapolnjeni. Orto-gradbišče je prazno, še gusarji so izpluli na dnevni izlet. Tako je bilo dopoldan. Potem pridejo eni, pa drugi, pa tretji, pa ... in popoldan je luka krcato polna. Ufff... še dobro, da sva premik naredila včeraj. Zvečer je za nekaj bark zmanjkalo prostora in so se sidrale zunaj (dve celo v sami luki, tam kjer bodo nekoč, daleč v zabrisani prihodnosti pontoni marine), nekaj bark je raftanih in eni so se vezali s krmo med dve barki na boku. Neverjetno! Kako se je sezona začela v enem dnevu.

In to v marini Works in Progress s čudovitim valobranom iz marmorja. Na otoku je kamnolom marmorja (marmolom, torej) in očitno je ceneje priti do marmorja, kot do navadnih skal. Nek se vidi raskoš! No, če sem pošten, v nobeni normalni državi ne bi bilo možno uporabljati za privez gradbišča, ne glede na to, kako nobel je valobran. Tukaj se ga lahko, hmmm... Res je pa tudi, da v nobeni normalni državi gradbišče ne bi trajalo tri leta (in, zdi se mi, da je dokončano nekje do tretjine). Kakšnih deset strojev je parkiranih v luki in samo bager se je danes premaknil za sto metrov tja in potem še sto metrov nazaj. Delal ni nič. Je pa zato en delavec švical kot zamurc. Deset majhnih bitev (ja, sem jih preštel!) je privil, vsako celo s po štirimi vijaki. S takim tempom bo tale marina res še lep čas ponosno nosila naziv Works in Progress.

Pa še ena zanimivost je. Sredi pristanišča je kopališče in množica kopalcev se mirno kopa v luki. To, da okoli njih plujejo čolni, očitno nikogar ne moti. Niti plavalcev, niti ribičev in niti turistov na barkah. Lahko bo pa kaj drugega kmalu koga motilo. Kakšen vreck sredi luke. Plavalci namreč nekaj časa plavajo, potem se pa (skoraj točno na sredi mandrača) sprehajajo do pasu v vodi. Zanimiva tehnika gradnje, ni kaj. Najprej bitev in potem poglobljanje. Ali pa tudi ne bo poglobljanja, kdo ve? Mogoče pa računajo na turiste. Za stotaka evrčkov ti za eno uro nataknejo masko, plavutke in bombulo in se greš podvodnega arheologa. Poglobljanje z žličkanjem. Svetovna atrakcija. Čisto možno. Itak sem pa tudi sam že sodeloval pri gradnji te luke. Ker sva sploh prva barka, ki je privezana na tem delu pomola, sem moral najprej iz betona populiti in potolči žebelje, ki so ostali od šolunge. Sicer ne vem, kaj bi ostalo od naših fenderjev (v prvi fazi) in Malinega gelcoata (v drugi)...

luka v Limenasu (gl.mesto Thassos) je bila polna gozdnih iglic, lesenih delcev, blata

luka je obdana z marmorjem, vse se sveti (med vožnjo po otoku sva videla kamnolom marmorja)

kopalci se kopajo kar v luki, v njej sta tudi dve majhni peščeni plaži; sedaj vemo kje ne smemo pluti, ker je ponekod morje visoko le do vratu

plažica v luki ne zgleda slabo, če zanemariš, da je v luki in vozijo čolni mimo

30. junij 2018, sobota

Limnaria, Thassos, Grčija

Ob svitu je izplulo pol jadrnic. Le kam so odhitele tako zgodaj? Po vsej verjetnosti v Kavalo kjer je menda nekaj čarter baz za jadrnice.

Ob šestih zjutraj zapusti Malo tudi Tone. Zapušča Malo in mene ter se poda na dolgo pot do Slovenije menjajoč buse, trajekte in na koncu se je peljal s Čuki, ki so se vračali s kratkega dopusta v Grčiji.

Do nadaljnjega pišem dnevnik jaz, ki bo malce v drugem stilu, pa tudi bolj dolgočasen in okrnjen bo, saj bom ves čas na enem mestu, razen, če me obišče kak jadrlec in skupaj zajadrava naokoli. Ampak, to je, če.

Celo noč so me v sanjah preganjale mačke, na štirih nogah. Včeraj so skakale po sosedovi jadrnici in pogledovale po Mali. Z ostrim pogledom in mahajoč pojdi stran, se niso upale kaj dosti približati. Menda se mačke odganjajo s plastenko vode, čez dan jih nastaviš po palubi in ker se svetlikajo, se ne približajo, zvečer jih pa špricaš in odženeš. Tako pravijo vraže, tako delajo tudi tukaj domačini. Bomo videli kako se bo to obneslo na Mali.

Zgodaj popoldne so bili spet vsi privezi polni. Večinoma so čarteristi. Danes je sobota, to se vidi tudi po ulicah, ki so dopoldne večinoma samevale, popoldne pa je bilo videti kar veliko belih turistov, ki so se že veselo namakali.

Danes sem preizkusila vaško frizerko kjer sva se v grščini vse zmenili in na koncu bili obe zadovoljni. Cena zgolj 15 eurov, kar je polovico manj kot v Ljubljani.

Treba se je spoznati s sosednjima barkama, grškima. Pa, da sem zaenkrat jaz balkanka po gostoljubnosti, se odločim narediti češnjev zavitek. Sosea grka, eden iz Soluna, drugi iz Kavale sta navdušeno planila na zavitek, na dan privlekla domače vino iz Kavale in razvil se je klepet. Pravi možakar iz Kavale, da trenutno ne dela nič, da ima dovolj denarja in ne vidi potrebe po kopičenju premoženja, ker mu je bolj pomembno, da se ima fajn. Drugače je ekonomist, postavlja podjetja, jih rešuje, še rajši pa počasi jadra po Grčiji in uživa. Siga, siga Solunčan pa čaka majstora, da mu popravi motor ...menda naj bi danes prišel, a ob devetih zvečer je nekako ugotovil, da je to spet avrio Majstori, majstori, vsepovsod po svetu isto

Pred spanjem si zaželim zavrteti en film, pa inverter ni delal. Ajoj, električar še pet ni odnesel, pa že ne delajo zadeve Ni kaj, bo treba počakati na servisna navodila do jutri ...

Tone v Solunu uspe poštovati Čuke, ki so se mimo peljali s svojim avtom

jabolčni zavitek v fazah